

At komme til Jesus - [Joh 6,37-40](#)
Carl Fr. Wisløff - "Sådan er Jesus"

Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort. Thi jeg er kommen ned fra Himmelen, ikke for at gøre min vilje, men hans vilje, som sendte mig. Og dette er hans vilje, som sendte mig, at jeg ikke skal miste noget af alt det, som han har givet mig, men jeg skal oprejse det på den yderste dag. Thi dette er min Faders vilje, at enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.

Her fortæller Guds ord om en guddommelig vilje og beslutning, som angår mig. Faderen giver mig til Sønnen. Den treenige Gud har holdt råd med sig selv. Det blev besluttet, at vor Fader i Himmelen vil give dem, som skal blive frelst, til Jesus.

Læs tekstordet en gang til og lad det i stilhed øve sin virkning på dig. Mærkeligere ord har du aldrig læst. Der siges her, at der er sket noget i evigheden - hos den treenige Gud - som angår dig og din salighed. Faderen vil give dig til Jesus. Ånden vil drive dig til Jesus. Dette er baggrunden for, at nogen kommer til Jesus og får evigt liv.

Her - som så mange steder i Bibelen - skimter vi Guds udvælgelse i baggrunden. Udvalgt i Kristus, før verdens grundvold blev lagt. [Ef 1,4](#). Sådan taler Guds ord.

Mange ynder ikke dette ord om udvælgelsen. Andre priser Gud for det. De har fået at se, hvor ufortjent frelsen er - og samtidig, hvor sikker den er.

Men hvordan kan jeg da vide, om jeg er udvalgt? Kan nogen sige, om jeg var med i denne evighedens rådslagning, og hvad der blev bestemt om mig?

Ja, det kan du få at vide. Men da må du lære at fæste blikket på det rette punkt. Du må se på Jesus. I Kristus står min udvælgelse at læse, i evangeliets budskab om frelsen i hans navn.

Vi vil spørge: Hvordan bliver Guds udvælgelse virkeliggjort? Svaret bliver givet her i vor tekst. Udvælgelsen træder i funktion - om jeg må bruge et sådant udtryk - ved, at du kommer til Jesus. Det er jo det, der er sagt her. »Alt, hvad Faderen giver mig, skal komme til mig, og den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.«

Nøglen, som åbner Ordet for mig, er det, Jesus siger om at komme til ham. Hvad vil det sige - at komme til Jesus?

Ja, det har mange grublet over, og det har været emne for mange prædikener og taler. Vi vil tage dette ord for os.

Det første, vi da skal mærke os, er, at det at »komme til Jesus« og at »tro på Jesus« er et og det samme. Det har Guds børn til alle tider vidst og forstået. Du kan læse om det i John Bunyans vidunderlige »En pilgrims vandring«. Det er »Håbefuld«, der fortæller om sin omvendelse. Han var i stor nød, fortæller han. Han bad utrættelig til Gud om at få Jesus at se, så han kunne blive frelst. Han vidste, at »uden Kristi retfærdighed kunne ikke hele verden frelse mig«. Der skete alligevel intet, og han var hundrede gange fristet til at holde op med at bede. Men det ville han alligevel ikke, for han tænkte ved sig selv: »Holder jeg op med at bede, så dør jeg, og jeg vil ikke dø andre steder end ved nådens trone.«

Endelig gik lyset op for ham. Han fik øje på ordet i [Joh 6,37](#) - det, vi har for os her. Da - siger Håbefuld - »forstod jeg med en gang, at det at komme og det at tro er det samme. Den, som kommer, det vil sige den, som af hele sit hjerte søger frelsen i Kristus, han tror også på Kristus.«

At komme til Jesus vil sige at tro på Jesus.

Det vidste Bunyan. Det vidste også de gamle lutherske lærere på 1500-tallet. At tro på Jesus vil sige at komme til Jesus. »Og for at vi kan komme til Kristus, virker den Hellige Ånd ved Ordet, som vi hører, den sande tro i hjertet, som apostelen siger: Så kommer da troen af at høre Guds ord - når dette bliver forkyndt ret og rent.« Derfor skal du ikke plage dig med tanker om den evige

udvælgelse, sagde de gamle rette lærere; men du skal høre på Kristus, for han er »livets bog«, og i ham er alle Guds børns udvælgelse til livet indskrevet (Konkordieformelen).

Men her er nok endnu en ting, som må understreges. For vi læser ikke altid Guds ord rigtigt. Det hænder ofte, at vi lægger vægten på et andet sted end her, hvor den skulle lægges. Og fordi vi er så selvoptagne, læser vi ofte Guds ord sådan, at betoningen ligger på os selv og det, vi skal gøre.

Og så siger vi: »- den, som kommer til Jesus« og »- den, som tror på Jesus.«

Men dette er galt Vi skulle læse: »-den, som tror på Jesus« og »- den, som kommer til Jesus.«

Det er mærkeligt, som vi fæster opmærksomheden på os selv og kredser om os selv - i stedet for at fæste blikket på Jesus og lade alt dreje sig om ham.

Men sådan er det hele tiden.

Her i kapitel 6 hos Johannes er der tale om livets brød. I kapitel 7 er der tale om det levende vand. - Vi kan ikke leve uden mad. Og uden vand kan man vist kun leve få dage. Med andre ord: Her er tale om livsnødvendige ting, om noget, vi afgjort behøver for vort legemlige liv - og for vort åndelige liv.

Kort og godt: Vi kan ikke leve som kristne uden Jesus.

Nu vel, lad os da tænke os ind i en situation, hvor vi oplever virkelig sult og tørst. De fleste af os i dette land har aldrig oplevet sligt. Vi sulter ikke. Det højeste, vi driver det til, er at få en virkelig glubende appetit! Men tænk dig, at du oplevede virkelig sult - eller sæt, at du ikke havde smagt en dråbe vand i flere dage. Så kommer der en og råber: Her er mad! Her er vand! Den, som kommer, skal få!

Hvad ville da ske? Ville du sætte dig til at overveje, hvad »komme« betyder? Langtfra! Inden du fik tænkt dig om, ville du med dine sidste kræfter have søgt derhen, hvorfra man råbte, at der var mad og vand at få. Det var »vand og mad«, der var hovedsagen. At komme af sted derhen - ja, det bliver ligefrem en følgevirkning af budskabet om, at her var mad og vand at få.

Er du i vildrede med dit forhold til Gud? Ville du gerne blive en troende kristen, du ved blot ikke, hvordan du skal blive det? Hør da, hvad Jesus siger, og tag hans ord, som de er ment. Den, som kommer til mig, siger Jesus - den, som kommer til mig, vil jeg aldrig støde bort.

Det er ham, du skal tænke på, lytte til, klynge dig til. Som Brorson siger:

Det er Ham, min sjæl, du må
evig, evig lide på.
Ham jeg også fast vil holde,
indtil hænderne blir kolde.

Her vil jeg skyde et ord ind til dig - til os - som er prædikanter. Ja, det kan siges til alle kristne, for vi skal alle vidne om Jesus. Mærk dig dette: Tal ikke først og fremmest om troen, men tal om Jesus. Forkynd Kristus, så kommer troen. Tal ret og bibelsk om ham, der kom for at frelse det, som var fortabt, så vil Guds Ånd bruge dit vidnesbyrd, således at mennesker får øje på Jesus og fæster lid til ham. Det er troen! Det er at komme til Jesus!

Det er altid ham, vi skal se på, tænke på, rette al vor opmærksomhed mod.

Se på vers 40 i teksten: »Enhver, som ser Sønnen og tror på ham, skal have evigt liv.« Hvad vil det sige at »se Sønnen«?

Der stod jo en stor skare af mennesker omkring Jesus, de så ham allesammen. Hvad mener da Jesus med, at den, som ser Sønnen, skal have evigt liv? Tusinder på tusinder af mennesker så Jesus, tænk bare på alle dem, han mættede i ørkenen. Men dette må jo være noget særskilt. Hvad betyder det at »se Sønnen«?

Der findes nogle steder i Bibelen, hvor det bliver ganske klart, hvem der virkelig så Sønnen. Tænk på Lukas-evangeliets 7. kapitel. Tænk på den stakkel, som kom ind og salvede Jesu fødder, mens

hun græd over sine synder og over Jesu barmhjertighed - at han havde frelst hende. Hun havde set Sønnen. Hun havde fået at se, hvad det kommer an på i Åndens verden.

Farisæeren Simon havde også set ham. Han havde jo tilmed inviteret ham til middag. Alligevel havde han ikke set ham. Sønnen havde han ikke set. For han var jo en stor, hellig og retfærdig mand, tryk i sit syn på sig selv og sit forhold til Gud. Her var alt i orden. Han fik ikke set Sønnen.

Men den arme kvinde, som lå og græd ved Jesu fødder, hun havde set Sønnen. Hun vidste, at Jesus kunne frelse hende. Hun havde bare ét håb - og det var ham. Det er de små og hjælpeløse, der får ham at se. Det er de fortabte, der behøver en frelser.

Man bliver lille i sig selv, når man får øje på dette. »Det beror ikke på den, der vil, eller på den, der anstrenger sig, men på Gud, der viser barmhjertighed.« [Rom 9,16](#). Å, da bliver man lille! Der bliver bare én ting at gøre: fæste blikket på Jesus, stole på ham - tro på ham!

- To ting lover Jesus dem, som kommer til ham.

Det første er, at de kan være trygge: Jeg skal ikke miste noget af det, Faderen har givet mig, siger Jesus. Jeg vil aldrig støde dem bort. De kan være ganske trygge hos mig. De gamle lærere i vor kirke skelnede mellem »sikkerhed« og »trosvished«.

Der findes en kødelig sikkerhed, som der må advares mod. Du skulle læse, hvad den store svenske forkynder Anders Nohrborg har at sige om den sag. Han skriver meget derom i sin prædikensamling »Den fallna Menniskans Salighets-Ordning«. Du skulle læse, hvad gamle pietister har at sige om den sag.

Det ville vi have godt af nu for tiden. For det er vel ikke frit for, at der findes en falsk trøst ved evangeliet - en sikkerhed og vished om at være frelst, men på falsk grundlag. Man trøster sig ved evangeliets løfter og glæder sig over, at frelsen er af tro, uden gerninger. Men man vil ikke omvende sig. Man vil ikke tage kampen op mod synden og kødet, i Åndens kraft.

Grufulde ting bliver der sagt i dag i den retning. Vi er syndere alle, hedder det, vi har ikke andet at fortrøste os til end Guds nåde og barmhjertighed. Det er jo så sandt, som det er sagt. Men så drager man heraf den slutning, at »den ene synd er ikke værre end den anden, og det er bare hykleri at sætte f.eks. seksuelle synder i en særstilling«. Og så lever mennesker, som bekender sig til kristendommen, i åbenbar trods og ulydighed mod Guds bud!

Det er, som om Guds hellige vilje intet skulle have at betyde længere. Det er, som om hans hellige bud skulle være blevet ophævet.

Dette er med rette blevet kaldt at »synde på nåden«. Det vil sige, at man trøster sig med nåden - og fortsætter at leve i synden.

En sådan holdning er en falsk sikkerhed. Her er der bare en ting at sige: »Far ikke vild, Gud lader sig ikke spotte! thi hvad et menneske sår, det skal han også høste. Thi den, der sår i sit kød, skal høste fordærvelse af kødet, men den, der sår i Ånden, skal høste evigt liv af Ånden.« [Gal 6,7-8](#).

Men der findes en sand tryghed, der findes en bibelsk frelsesvished. Den ejer vi i troen på Jesus. Og den går ud på, at den, som kommer til Jesus - med sine synder, med sine nederlag, som han græder over og beder om hjælp til at vinde over - den, som kommer til Jesus og tror på ham, ham skal Jesus ikke miste. Ham holder han fast.

Og det andet, Jesus lover, er dette: »- jeg skal oprejse ham på den yderste dag.«

Opstandelsens morgen - det er målet.

Ja, det er målet, vi ser frem imod. Opstandelsen og det evige liv hjemme hos Gud. Dette skal vi altid have for øje. Og en dag skal den, som tror på Jesus, se dette gå i opfyldelse.

Da er vi fremme - og hjemme.